

ஊர்வலம்ஊர்வலம்

பழந் தமிழரின் வாழ்வியலசை சித்திரிக் கும் இலக்கியச் சான்றுகளுள் மிக முக் கியமானவை சங்க இலக்கியங்களாகும் . இவை அகம் , புறம் என்னும் இருகூறுகளைக் கொண்டு விளங்குகின்றன . இயற்கையை மையமிட்ட அக்கால வாழ்க்கைச் சமூலில் எங்கும் எழிலுற விளங்கிய இயற்கைவளமே தமிழரின் வாழும் இடமாகவும் பண்பாட்டின் உறவிடமாகவும் திகழ்ந்துள்ளது . நாட்டையாளும் வந்தே தர்கள் முதல் , பொது மாந்தர்கள் வரை இவர்களின் புறவாழ்க்கையை விளக்கும் பகுதியாகச் சங்கப்பாடல்கள் இருக்கின்றன . அவற்றுள் குறிப்பிடத்தகுந்தவை எட்டுத்தொகையில் அமையபெறும் புறநானூறு மற்றும் பதிற்றுப்பத்து நபல்களாகும் . இவ்விருபுறநபல்களை முதன்மையாகக் கொண்டு வந்தே தனின் அடையாளம் மற்றும் போர்குறிப்பு அவனது நாட்டுவளம் , கொடைத்தன்மை என மன்னர்களின் புறவாழ்க்கையையும் உணவு , உடை , அணிகலன்களிலும் கணவன் இல்லாதபொழுது பண்களாகக் குடுத்தப்படும் சடங்குமுறைகள் என மாந்தர்களின் புறவாழ்க்கையிலும் பண்பாட்டைக் கட்டமைக்கும் ஒரு கருவியாக மலர்கள் இருந்துள்ளன எனபதைத் தக்கச் சான்றுகள் கொண்டு விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம் .

வந்தே தனின் அடையாளம் மற்றும் போர் நிகழ்வுகள் தன்னபை பிறரிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டும் பண்புகளில் ஒன்றாகத் திகழ்வது அடையாளப்படுத்தத்தல எனபதாகும் . நாட்டையாளும் மன்னன்குக் கொடி , குடை , முரசு , தார் , முடி ஆகிய ஐந்தும் சின்னங்களாக விளங்கியுள்ளன . இவற்றில் தார் , முடி ஆகிய இரண்டும் மலர்களால் அலங்கரிக்கப்படுவதன் மபலம் அம்மன்னர்களை அடையாளங் காணும் முறை வழக்கில் இருந்துள்ளது எனபது தெளிவாகிறது . மேலும் மபவந்தே தர்களாகுள் எழும் பகையின் போது வீரர்களின் போர் நோக்கத்தைப் புலப்படுத்த மலர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன எனபதை ,

வந்தே திடை தெரிதல் வணை டி ஏந்து புகழ்ப்
போந்தே வமே பதே ஆர் என வரபு உம்
மாபெருந் தானையர் மலரைத் தபுவும் (தொல் . புறம் . 1006)

எனும் தொல்காப்பிய நபற்பாவும் ,

இரும் பனை வணைத் தோடும் மலரைத் தோன் அல்லன்
கருஞ் சினை வமே பின் தெரியலோன் அல்லன்
நின்ன கண்ணியும் ஆர் மிடரைத் தன்றே (புறம் . 45)

Written by - ம. பிரபு, முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழியற் புலம், புதுவலைப் பல்கலைக் கழகம் -
 Wednesday, 09 May 2018 19:03 - Last Updated Wednesday, 09 May 2018 19:05

எனும் காவிரி கிழாரின் புறநானற்றுப் பாடலும் மீவநேத்ரர்கள் சீடிய அடையாள மலர்களாகக் குச்சான்றாகத் திகழ்கின்றன.

பாரின் ஓவ்வொரு நிலைக்கும் ஓவ்வொரு வகைப் பிவகை கண்ணியாகச் சீட்டிக்கொள்வர். அவற்றில் வடெச்சி, கரந்தை, நொச்சி, உழிஞை முதலிய மலர்கள் குறிப்பிடத்தகுந்தவை. மன்னன் பாரைக் காண்பிவகை வீரர்களாகக் குழங்கும் 'பிக்கோள்' என்ற நிகழ்ச்சி நடப்பெறுவதைப் புறப்பாடல்களில் பல இடங்களில் காணலாம். அவ்வாறு இந்நிகழ்வு நடப்பெற்ற சீழலில் அவர்களின் மனைவியர் பிச்சீட்டுதலை கவிட்டனர் என்றும், அதன் காரணமாகப் பிவிற்கும் பிண்டிர அம்மகளிர் வசிக்கும் மனைக்குச் செல்லாது வறற்று மனை நோக்கிச் சென்றனர் என்றும் குறிக்கப்படுகிறது. எனவே பாரைக் காலங்களில் வீரர்கள் மற்றும் அவர்களைச் சார்ந்தவர்களின் வாழ்வில் மலர்களால் அமையப்பெற்ற பண்பாட்டு நுட்பத்தினை இதன் மூலம் உய்த்துணர முடிகிறது.

ஆநிரை கவர்தல், ஆநிரை மீட்டலுமாகிய வடெச்சி, கரந்தை பாரை முறைகளைப் பற்றிப் புற இலக்கியங்களில் காணலாம். அவ்வாறு வடெச்சிப்பாரை புரியும் மறவர்களின் அடையாள மாலையைக் காட்சிப்படுத்துகிறது ஒளையாரின் புறப்பாடல் ஒன்று. அவையே,

கூயில் வாய் அன்ன கரீரமுகை அதிரல்
 பயிலாது அல்கிய பல்காழ் மாலை (புறம் . 269)

எனும் இவ்வடிகளாகும். இதில் நிகழ்த்தப்பெற்றது வடெச்சிப்பாரை ஆயினும் அடையாள பிவாக அணியப்பட்டது 'அதிரல்' எனப்படும் காட்டுமல்விகை மலராகும். எனவே பிறகாலத்தில் நடப்பெற்ற பாரை உள்ளிட்ட நிகழ்வுகளில் காலச் சீழலுக்கிறே ப வளரப்பெற்ற மலர்களைத் தங்கள் பாரை நோக்கத் திற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை இதன் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

மலர்களைக் கொண்டு அடையாளப்படுத்துதல் என்பது மீவநேத்ரர்களாகும் மட்டும் உரித்தானது அல்ல. அவர்களின் ஆளுகைக்கு உட்பட்ட இருக்கும் குறுநில மன்னர்களாகும் அவை பொருந்தக்கூடியதாகும். மாலையைச் சீடிப்பாரைக் கிழந்த வநேத்ர தமக்குத் துணையாகக் குறுநில மன்னரையும் குறுநிலத் தலைவரையும் சேர்த்துக் கொள்வதுண்டு. இதனை புறம் 122ஆம் பாடலில் மலையமான் திரும்பிக் காரியனும் சிறற்றசனின் உதவியை மீவநேத்ரர்களும் நாடினர். அவற்றை பாலவையே அதியமான் தனது தம்பையைக் கண்ணியுடன் சேரனின் குலப்பிவான பனம்பிவையும் சேர்த்துக் கட்டியுள்ளான் என்பதை,

பொலந்தும்பகை கழல் பாண்பில் (புறம் 97)

ஈகை அம் கழற் கால், இரும் பனம் புடயைல்
 பி ஆர் காவின் (புறம் . 99)

என வரும் இவ்வடிகளை நோக்கும் போது அதியமான் சேரனுடன் கொண்ட நட்பின் அடையாளமாகவே அப்பிவினை சீடிநின்றான்.

மஶ்வநே தரர்களலை சாரந் திராமல் தனித்து நின்று ஆட்சி சயெ்த குறுநில மன்னர்களயைம் சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகின்றன. அவர்களாகும் குறிப்பிட்ட சில மலர்கள் அடையாளமாக இருந்துள்ளன. ஏறகைக் கோன் என்னும் குறுநில மன்னன் அவன் நிலத்தில் சிறப்புற்றிருந்த காந்தள் மலர்கை கண்ணியாகச் சபியுள்ளான் (புறம். 157). ஆய் அண்டிரன் என்பவன் சூரப்புன்னமை மலர் மாலயை அணிந்துள்ளான் (புறம். 131). எழினி அதியமான் என்பவன் கபிவிளங்கண்ணி எனும் வில்வமாலயையும் (புறம். 158) பிடங்கொற்றன் என்பவன் வலேங்கை மலர் மாலயையும் (புறம். 168) தங்களின் அடையாளத்தலை புலப்படுத்துதும் விதமாகச் சபியுள்ளனர்.

ஆதிகாலத்தில் குலக்குறியீ டாக இருந்த மலர்கள் பின்னாளில் பரேர் உள்ளிட்ட சமீகச் சடங்குகளின் வழியாகப் பண்பாட்டுக் கருவியாக உருப்பெற்றன என்பதற்குச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களே சான்று. அவ்வாறு வழிவழித் தோன்றலாகும் குலப்பெருமயை நிலநாட்டும் பொறுப்பு மன்னர்களாக குரியது இக்கருத்தலை புலவர் தாமப்பல்கண்ணனார் விளக்க முற்படுகிறார்,

ஆர் புனதை தரெயல் நின் முன்னரேர் எல்லாம்
 பார்ப்பார் நரேவன சயெயலர் (புறம். 43)

குலப்பிவான பனம்பிவசைச் சபிய நின் முன்னரேர் பார்ப்பனர் களாகு கு எந்தவித தீங்கும் சயெத்தில்லை அவ்வாறே நீ யும் எங்களலை காத் துள் வாயாக எனச் சரே மன்னனை நரேக்கிப் பாடுவதாக அமைந்துள்ளது. இதன் மஶலம் மன்னர்களின் அடையாளத்தலைக் கட்டமைப்பதில் மலர்கள் முக்கியப் பங்களிப்பலை ஆற்றியுள்ளன என்பது புலனாகின்றன.

000000000000

மனிதன் இயற்கயைசைச் சாரந்து வாழ்வினலை மறேக் கொண்ட அக்காலக்கட்டத்தில் உணவு, உடை, உறவைடம் எனும் அனதைத்தயைம் இயற்கயைடமிருந்தே பெற்றுக் கொண்டான். இவ்வியற்கலை வளம் சாரந்த பெருமநிலப்பரப்பு நாட்பினயைண்ட மன்னர்களாகும் பெரும அணிகலனாகத் திகழ்ந்துள்ளது. மலேும் நாட்டின் வளத்தலைப் பறசைற்ற எண்ணற்ற கபிறுகள் இயற்கயையில் காணக்கிடக்கினும் அவற்றுள் மலர்களே மிகப் பரந்த இடத்தினலைப் பெற்றுள்ளன. மலர்ந்து நின்று காட்சித் தரும் பலவறே மலர்கள் அந்நாட்டு மக்களின் மகிழ்ச்சிக்காக குறியீ டாகவும் விளங்கியுள்ளன. அதனால் மன்னர்களின் ஆட்சிச் சிறப்பலைப் பாடவரும் புலவர்கள் பலரும் அவர்களது நாட்டின் சிறப்பலைப் பல நிலயில் புகழ்ந்து பாடியுள்ளனர் அவற்றுள் மதுன் மலை பெறுவது மலர்கள்.

நிலத்தின் வளத்திற்கு அடிப்படயைய அமைவது நீர் வளமாகும். இதனை, விளக்க ச. செ. வதை தியலிங்கன் கபிறு பின் வருமாறு, “ஓர் நாட்டில் நிரம்பிய மலர்கள் காணப்படுவது கொண்டே அந்த நாட்டில் நீர் வளமும் நிலவளமும், அவலை காரணமாகக் கிட்டும் மக்களின் மனவளமும் உண்டு என்பதனை யுணர்ந்து தனர்.” (தமிழ்ப் பண்பாட்டு வரலாறு. ப.48) இக்கபிறுற்ற கறேப் நயெத் தல் மலரயைடயை வயல்களில் நலெலினை அறுத்த உழவர்கள் பின் ஆம் பல மலரின் இலகைகளில் மதுவினை அறுந்துவர் என உழவர்களின் வாழ்வியலை புறப்பாடல்களில் காணலாம். இத்தகயை வளத்திற்குத் துணைநிறகும் நீர் நிலகலைபை பாதுகாத தலும் பராமரித்த தலும் மன்னர்களின் மதுன் மயைான சயெல்களில் ஓன்றாகத் திகழ்ந்துள்ளது. பகைவர் நாட்டில் பரேரினலை மறேக் கொள்ளும் பொழுது விளநைத் தானியங்களலை அழித்தலும் விளசைச் சலுக்காத்

துணைநிற்கும் நீர்நிலைகளை அழித்தலும் வநேந்தர்கள் மறேக்கொள்ளும் போரின் செயல்பாடுகளில் குறிப்பிடத்தக்கவைகளாகும். இயற்கையின் மீது நிகழ்த்தப்பெறும் மறமை மறறும் வெளிப்படையான இத்தாக்குதல்கள் அவற்றைச் சார்ந்திருக்கும் மனிதனாகக் கூப்பெடுத்த விளைவினைத் தரும் என்பதே இதன் அடிப்படையான நோக்கமாகும்.

கரும்பின் பாத்திப் பித்த நய்தல்
 இராமகண் ளராமநிரை தட்குநவமும் (பதிற்று. 13)

கரும்பு பாத்தியில் நய்தல் மலர் மலர்ந்து கிடக்க அதை ளராமகைள் தின்னுகின்றன எனப் போர் அற்ற அமையான சமூகத்தில் ஒரு நாடும் திகழும் காட்சியைப் பதிவு செய்வதாக இவ்வடிகள் அமைகின்றன.

பகைவர் நாட்டின் இயற்கை வளத்தைச் சிறப்பாகக் கறி அதன் வழி சேரனின் போர் ஆற்றலை புலப்படுத்துவதாக ஒரு பாடல் அமைகிறது.

நீர் சிவந்து இறுத்த நீர் அழிபாக்கம்
 விரிபுங் கரும்பின் கழனி புல்லென
 திரிகாய் விடத்தரொடும் கார் உடையோகி (பதிற்று. 13)

எனும் இப்பாடலடியில் சினந்து எழுந்த சேரனின் போர் ஆற்றலால் மலர்கள் பித்தகுகுலுங்கும் கரும்புகள் வளரப்பெற்ற வயல்களில் இன்று 'விடத்தோரை' எனும் மூலமலர்கள் வளர்ந்து நின்றன என்ற குறிப்புக் கிடக்கிறது. எனவே போர் நிகழ்வுகளில் வீரர்களின் இறப்பைக் காட்டிலும் இயற்கை வளங்களைச் சிறையாடும் அல்லது பாழாக்குதல் என்பது போர் உத்திகளில் ஒன்றாகும். இதனை அரங்க இராமலிங்கம் தரும் கற்று தளையுபபுத்தும், "வறெறிபெற்ற வநேந்தன் பகைவரின் காவலமனைத் நீர்நிலைகளை அழித்தல், பாழாக்குதல், விளைநிலங்களைத் திட்டி அழித்தல் போன்றவை பகைவர் விரைவில் நிலைபெறுவதைத் தடுத்துத் தம் வறெறியை நீண்ட நாட்களாகக் குதக்கவதைத் திருக்கும் வழியின்" (சங்க இலக்கியத்தில் வநேந்தர். ப.185)

ஒரு மன்னனின் நாட்டுவளத்தை நேர்மறையாகப் புகழ்ந்து பாடுவதும் எதிர்மறையாகப் புகழ்ந்து பாடுவதும் என இருவறே தன்மைகள் சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகின்றன. மன்னது புலவர்கள் விளித்துப் பாடும் மன்னனின் ஆட்சி சிறப்பைக் குறித்து அமைகிறது. பின்னது தான் விளித்துப் பாடும் மன்னனின் வறெறிச் சிறப்பைக் குறிப்பதாக அமைகிறது. அதாவது வீழ்த்தப்பட உள்ள அல்லது வீழ்த்தப்பட்டது என்ற நிலையில் பகைவரின் நாட்டுவளத்தைப் பாடுதல் என்பதாகும். அவ்வாறு, போருக்கு முன்பாக அழிவினை எதிர்நோக்கி இருக்கும் பகைவரின் நாட்டின் வளத்தைப் பற்றிப் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல் ஒன்று விளக்கி நிற்கிறது.

பலயானைச் சில்கழை குட்டவனின் வறெறிச் சிறப்பைக் குறித்துப் பாடவரும் புலவர் பாலகைக் கௌதமனார்,

அவல் ஏறி உலக்கை வாழைச் சேர்த்தி
 வளகை கைமகளிர் வள்ளை கொய்யும் (பதிற்று.29)

எனும் இவ்வடிகளை அமைக்கிறார். இதில் பகைவர் நாட்டில் வாழும் மகளிரின்

உண்ணா மருங்குல் காட்டி, தன் ஊர்க்
 கருங்ககைக் கொல்லனையிரக்கும்
 திருந்து இலநெடுவலே வடிந்திசின் எனவடே (புறம் . 180)

எனும் இப்பாடலிகள் சூட்டாகின்றன.

வரையாது வழங்கும் மன்னர்களைய நாடி பலவறே நாட்டில் வாழ்ந்த இரவலர்கள் பலரும் வருகின்றனர். அவ்வாறு தன்னிடம் இரந்து நிற்பவர்களுக்கு என்னென்ன தவேகைகள் என்பதை அவர்களின் முகக் குறிப்பின் மலம் அறிந்து உதவும் மன்னர்களும், இரவலர்கள் வாராக காலத்தில் அவர்கள் இருக்கும் இடம் நோக்கிச் சென்று அழைத்து வந்து சிறப்புச் செய்யும் மன்னர்களின் உளப்பாங்கும் கொடுத்த தன்மையின் நுட்பத்தைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. மலேயும் பிறருக்கு வழங்குதல் வேண்டும் எனும் நோக்கத்தின் அடிப்படையில் பல போர்கள் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன என்பதை நோக்கும்போது இரவலர்களைக் காத் தருளும் உயரிய பொறுப்புணர்வு மன்னர்கள் பெற்றிருந்தனர் என்பது புலனாகின்றன.

மன்னர்களால் இரவலர்களுக்கு அளிக்கப்படும் பொன், வளெளிப் போன்ற பொருட்கள் பலவற்றில் மலர்களின் வடிவத்தைக் காணமுடிகின்றன. அவற்றுள் குறிப்பிடத்தகுந்தவை தாமரை மற்றும் குவளமலர் ஆகும். இவ்விருமலர்கள் பயின்று வரும் இரண்டாடல்கள் மட்டும் இப்பகுதியில் எடுத்தாளப்படுகிறது. அவையே,

அழல் பூரிந்த அடர் தாமரை
 ஐது அடர்ந்த நிற பெய்து (புறம் . 29)

பனி நீர்ப் பவா மணி மிடகை குவளகை
 வால் நார்த்தொடுத்த கண்ணியும் (புறம் . 153)

முதலாவது பாடல் சோழன் நலங்கிள்ளியகைக் குறித்து உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனாரும், இரண்டாவது பாடல் வல்வில் ஓரியை பற்றி வன்பரணாரும் பாட்கின்றனர்.

நெருப்பினகைக் கொண்டு செய்யப்பெற்றது பொன்னாலான தாமரை. அதனை வளெளிக் கம்பியகைக் கயிறாகக் கொண்டு பொன்னரிமாலையாக் கிப்பாணர்களுக்குச் சட்டி மகிழ்கிறான் சோழன் நலங்கிள்ளி. பக்ககாத மணிமிடநைத் குவளபைப்பி இதனை வளெளி நாரால் தொடுத்த பொன்னரி மாலையாய் பரிசிலருக்கு அளித்து மகிழ்கிறான் மன்னன் வல்வில் ஓரி. வறேறு நிலத்து விருந்தினரை தன் நிலத்தில் விளநைத் மலரினகைக் கொடுத்து வரவேற்கும் பண்பு பழந்தமிழரிடம் காணப்பட்ட பொதுப்பண்பாகும். இவற்றின் மமே பாடாகவே மறே காணும் மன்னர்களின் கொடபைண்பு அமகிறது. இதன் மலம் மன்னர்களின் உள்ளாரந்த வளவல் தன்மையில் கட்ட மலர்கள் முக்கியப் பங்கு பெற்றுள்ளன.

இரந்து நிற்கும் இரவலர்களின் செயலும் அவர்களைய காத் து நிற்கும் மன்னனின் புகழினையும் ஒருங்கே வதைத்த பாடல் புனைந்துள்ளார் புலவர் மோசிகீ ரனார். அப்பாடலின் பொருள் பின்வருமாறு, பாழூரில் நெருஞ்சியின் பொன்னிறப்பி, எழுஞாயிறை எதிர்கொண்டு மலரும் : அதுபோல வறுமையுற்ற யாழ்ப்புலவர் ஏறும் உண்கலம், விளங்கிய புகழையுடைய கொண்பெருங்கானங் கிழானது குளிர்ந்த மாலையணிந்த மார்பினைய மலர்ந்து நோக்கின. (புறநானூறு மலமும் உரையும் . பக் . 362 – 363)

விளையாட்டுகள் ஆகும். அவ்வாறு தொடர்த்தலை விழுத்தண்டினார் தன் இளமையை பருவத்தில் நிகழ்ந்த செயல்கள் பலவற்றை எண்ணி மனம் மகிழ்வதாக அமலகிறதும் ஒரு பற்றப்பாடல் ,

செய்வாறு பாவகைக் குகக் கொய் பித்தலை
 தண் கயம் ஆடும் மகளிரொடு கை பிணைந்து. (புறம் . 243)

எனும் இவ்வடிகள் மலம் பாவை செய்து அதற்கு மலர்மாலையைச் சட்டி மகிழும் பதேபைப் பண்களையும் , அவர்களின் கையைப் பிடித்து புனலாடியப் புலவரின் இளமையைக் காலத்து நினையும்களையும் இப்பாடலில் பதிவுச் செய்துள்ளார் .

வறண்ட நிலத்தில் வளரும் தன்மையைக் கொண்டது இரூப்பை மரம் . இதன் வண்ணிறப் பிசுக்கள் சற்று இனிப்புச் சுவையுடையதால் இதனை சர்க்கரையாகவும் பயன்படுத்தப்படுகிறது என்பர் . கள் உணவை அக்காலத்தில் பலரும் விரும்பி அருந்தினர் . அவ்வாறு, தன்னையே, மற்றும் பனமரங்களின் அரும்புகளிலிருந்துப் பெறப்பட்ட சாற்றினையைக் கொண்டு அதில் மலர்களையே இட்டு சமத்தையுள் உணவை மறவர்கள் வாழ்த்துகின்றனர் .

நார் அரி
 நனை முதிர் சாடி நறவின் வாழ்த்தி (புறம் . 297)

மலேயும் இதே தன்மையைக் கொண்டு விளங்கும் புறம் . 347 ஆம் பாடலில் கள்ளினையே அருந்துபவர்கள் தாங்கள் அருந்தும் கள்ளில் தும்பை மலரையே இட்டு சுவைத்துள்ளனர் என்ற குறிப்பும் கிடக்கிறது. இவ்வாறு வேறு சில மலர்களும் மறமுகமாகவும் , வெளிப்படையாகவும் தமிழர்களின் உணவுமுறைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன என்பதற்கு மலேயும் சில சான்றுகள் கிடக்கின்றன.

வளையைப் பிபுளிப்புச் சுவையை உடையது. எனவே அதனைக் கொண்டு கழி சமகைக் குகம் பக்குவத்தையின் வரும் உரையே பகுதி விளக்குகிறது. “கவையாகப் பிளந்த கதிரினையைக் கொண்ட வரகும். அவ்வரகினையைக் குற்றி எடுத்து வடிக் கப்பட்ட சோற்றையும் , எருவையுடைய தரையில் தாதாக உதிர்த்த போதொடு தழைத்த வளையைச் சேடியின் வளையிய பிவினையையிரில் இட்டு இடமையே சமத்தையே அழகிய புளித்த கழி நிறையை உண்பர்” (புறநானூறு மலமும் உரையும் ப.520) இதன் மலம் இடையேர்களின் உணவுமுறையில் வளையைப் ஒரு இடம்பொருளாக அமைந்து அதன் சுவையை மிகப்படுத்துகிறது என்பது புலனாகிறது.

தலையைப் போர் மற்றும் பிற காரணங்களாகக் காகத் தலையியை விட்டு பிரிந்து செல்லுகிறான் . இப்பிரிவினையே தாங்கிக் கொள்ளாத தலையிபெருந்துன்பத்தையே அடக்கிறான் . இந்நிகழ்வு அகம் , புறம் இரண்டிலும் காணப்படுகின்றன . ஒப்பன்கள் ஏதுமின்றி மலர்ச் சட்டுவதலை தவிர்த்து தனிமையில் இரூக்கும் தலையியின் இந்நிலை பிரிவுத்துயரின் கையிப்பால் உணர்த்துகிறது. மலேயும் பழந்தமிழரின் வாழ்வியலில் துயரத்தினையே வெளிப்படுத்தும் விதமாக மலர்களையே கொண்டு சில பண்பாட்டுச் சடங்குகள் நிகழ்த்தப்பெற்றுள்ளன . அவற்றினுள் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று கணவனையே இழந்த பண்ணைக்கு அளிக்கப்படும் கமை மனநோன்பாகும் .

கணவன் இறந்த பின்பு மனவையே அளிக்கப்படும் உணவை குறித்து புறப்பாடல்

Written by - ம. பிரபு, முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழியற் புலம், புதுவடை பல்கலைக் கழகம் -
Wednesday, 09 May 2018 19:03 - Last Updated Wednesday, 09 May 2018 19:05

நிய சஞ்சுரி புக ஹவூஸ், சனென்னை. மு.ப 2007.

இராமலிங்கம், அரங்க - சங்க இலக்கியத்தில் வந்தேத்ர
ஐந்திணைப் பதிப்பகம், சனென்னை,
முதற்பதிப்பு, 1987.

இளவழகன். கோ. (ப.ஆ) - தலாக்காப்பியம், பொருளதிகாரம், புறத்திணையியல்
தமிழ்மண்பதிப்பகம், சனென்னை. 2003.

வதைத்தியலிங்கன். செ. - தமிழ்ப்பண்பாட்டு வரலாறு,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், சிதம்பரம்.

வதைத்தியலிங்கன். செ - புறநானுறு மலமும் உரையும்
நிய சஞ்சுரி புக ஹவூஸ், சனென்னை, மு.ப. 2007.

prabhubalaji985@gmail.com

* கட்டுரையாளர் - - ம. பிரபு, முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழியற் புலம், புதுவடை
பல்கலைக் கழகம் -